

Чорнобильська катастрофа: 20 років потому

Славутич — місто вічне

КОЛИ трапилась аварія, радіаційний фон на станції і довкола неї, в тому числі і в місті енергетиків Прип'яті був настільки високим, що людей звідти довелося евакуювати буквально протягом кількох діб. На цьому й закінчилась гучна слава Прип'яті, як білокам'яної столиці Чорнобильського краю, міста атомників. Але ж ім, працівникам станції, десь треба було жити. Тим більше, що ні тоді, ні тепер станцію не можна залишати без людського ресурсу. Спеціалісти мали працювати на багатьох роботах з ліквідації аварії, на ще діючих тоді трьох блоках.

Ось чому вже у перші дні після аварії за вказівкою уряду архітектори, проектувальники, будівельники почали серйозно думати про те, де ж звести нове місто. Зорієнтувались досить швидко. Для будівельних робіт виділили досить великий майданчик, що розмістився ближче до Білорусі, посеред казкової краси древнього поліського лісу. Роботи розгортались з блискавичною швидкістю. Уже в кінці літа, на початку осені 1986 року до майбутнього Славутича вдень і вночі мчали машини з матеріалами, з усіх республік колишнього Радянського Союзу їхали сюди будівельники. Один за одним виростали житлові квартали — Білоруський, Московський, Грузинський, Вірменський... І кожний, хто приїздив на цю стражденну землю, хотів зробити все не тільки швидко, а й дуже красиво. Зведені тоді будинки є справжньою окрасою Славутича.

На це місто не можна дивитись без захоплення і хвилювання. Все, що тут збудовано, було зведено за індивідуальними проектами. Широкі проспекти, заглиблені зелені куточки, квітники, дитячі майданчики, палаци мистецтва, спорту, культури та відпочинку. Всі, хто сюди приїздить, воліли б залишитись у місті назавжди. Тут якась особлива енергетика, що притягує до себе людей, робить їх добрішими, лагіднішими одне до одного.

Що ж таке Славутич сьогодні? Це 25 тисяч жителів, майже третина з яких — діти. Ось чому в місті особлива увага

приділяється саме дітям. Вони є його справжніми господарями. Для них працюють кілька дитячих садків, школи, спортивні зали, басейни. В палаці мистецтв вони можуть займатися малюванням, освоювати комп'ютери, писати вірші, просто спілкуватись. Може, саме тому всі діти Славутича, які закінчують середню школу, виявляються настільки підготовленими, настільки розумними, що їм буквально нічого не варто стати студентами будь-якого вузу в Україні.

Та й не тільки дітям, всім живеться у місті енергетиків добре. Впорядковані квартири, працюють майстерні, магазини. Останнім часом, в зв'язку з тим, що чимало людей через скорочення штату на станції залишились без роботи, у Славутичі відкрито цілу низку підприємств. Власне всі, у кого є потреба, отримують робочі місця, мають змогу заробляти непогані гроші, утримувати свої родини.

Сьогодні Славутич став ще й містом міжнародним. Тут чи не кожний місяць проводяться саме

міжнародні симпозиуми, конференції, зустрічі, теми яких допомагають знаходити нові шляхи для розв'язання численних проблем не лише міста, а й самої Чорнобильської атомної.

Ми не помилились, якщо скажемо, що душею Славутича є його мер, якого люди обирають вже упродовж багатьох років, Володимир Петрович Удовиченко. Він тут знає всіх, та і його знають усі жителі від малого до великого. Енергії, цілеспрямованості Володимира Петровича можна тільки дивуватись. Він говорить, що ніколи не допустить, аби славутичанам жилося погано, зробить все, щоб у них були нормальні умови в їх домішках, робочі місця. Дбає також і про те, щоб люди мали де відпочити, зайнятися спортом. Та й як же інакше. Адже Володимир Петрович як ніхто інший знає, що майже чотири тисячі чоловік, жителів Славутича, кожного ранку ідуть електричкою на атомну, аби продовжувати стабілізаційні роботи на об'єкті "Укриття", аби здійснювати процеси остаточного виведення станції з експлуатації. А це означає, що багатьом з них і сьогодні доводиться працювати

там, де існують підвищений радіаційний фон, де навіть у спеціальних костюмах та масках не можна перебувати більше, ніж кілька хвилин. Це люди, які гарантують нам безпеку, утримуючи станцію у тих режимах, які не являють собою ніякої загрози для нас. На станції ще дуже довго потрібен буде людський ресурс. Отже, їй не обійтися і без Славутича. І навіть, коли врешті настане той благословенний час, що станція не потребуватиме такої кількості працівників, не являтиме собою більше ніякої небезпеки, навіть і тоді там для обслуговування величезних приміщень і території потрібні будуть спеціалісти. Але до того далекого часу Славутич, Володимир Петрович у цьому впевнений, стане настільки самодостатнім, що зможе існувати цілком самостійно, забезпечуючи робочими місцями всіх, хто в ньому житиме. А що в білокам'яному місті люди житимуть завжди — в цьому нинішній мер переконаний на всі сто відсотків. Принаймні і він, і всі славутичани все роблять, аби їх рідне, прекрасне місто було вічним.

О. ДЕЙНЕКО.